

A spoon passing the moon

Text: Christine Antaya

När jag ser på Ingvild Hovland Kaldals stora kolteckningar tänker jag på ord som kropp eller jord. Ord som brukar associeras med mediet, som skiss eller avbild, finns inte i rummet. Det bor saker i de här teckningarna. Om det skulle gå att sträcka in en hand skulle det kännas som mossa eller torv, ömsom fuktigt, ömsom skrovligt, och ibland skulle det kittla till, som att en svärm av maskrosfrön flyger över huden.

Enligt konstnären är teckningarna inte att betrakta som en serie utan ett antal resultat av arbete; detta är vad som skett i ateljén. Att teckna i den här storleken innebär att stå nära och inte alltid veta följderna av det som handen gör. Ytorna bär spår av utsuddningar och rispningar, som om formerna i ljus och mörker som tornar upp sig inte har sitt ursprung på ett vitt papper utan har skulpterats fram ur moln av gråskalor.

Som bevis på arbete tycks de enhetliga, det går att ana rörelsen mellan intention och intuition, men motivvärlden går inte att nagla fast. Samtidigt finns det något uråldrigt i dem, som att verken står i förbindelse med berggrunden eller yttre rymden.

Hovland Kaldal minns fortfarande deras olika lager, en föreställde tallar men förvandlades sedan till kanske två huvuden som sitter nära varandra. Det finns något tyst och privat över den bilden, som om det är en scen vi kommit över gåendes genom en dunge och plötsligt sitter de där på en bänk inbegripna i något vi inte har tillträde till.

En av de andra teckningarna ser på håll ut som en stjärnbild eller hållristning, en annan som en genomskärning av jordmånen. En buske ovanjord, därunder rötter och mylla. Jag påminns om vad Georges Didi Huberman skrivit om konstnären Giuseppe Penone och skulptur som arkeologi: att kolets minne korsas med konstnärens, och en bild av mineralets ursprung träder fram, som "är inget mindre än nedbrytningen av djurkroppar, till och med människokroppar, uråldrigt lagrade i jorden, sammanklibbade till torv och kol".

Korsningen mellan konstnärens minne och materialets minne – och fallenhet, vad materialet kan och vill – är en röd tråd i Hovland Kaldals praktik. I teckningarna gifter sig kolets bokstavliga uråldrighet med konstnärens grävande. Bilderna är ett sätt att ta sig an, ta ut och sortera: det undermedvetnas arkeologi. Och skeden i titelverket? Kanske är det konstnärens alter ego, som i ett zenliknade tillstånd far genom rymden.